

O NIEKTÓRYCH KIERUNKACH UDOSKONALENIA DZIAŁALNOŚCI KARNO-WYKONAWCZEJ PERSONELU ORGANÓW ORAZ INSTYTUCJI ODBYWANIA KARY NA UKRAINIE

Likhovitskyi Yaroslav

doktor nauk prawnych, Użhorodski Uniwersytet Narodowy, Użhorod, Ukraina

likhovitskyiy@gmail.com

ABOUT SOME WAYS OF IMPROVEMENT OF CRIMINALLY-EXECUTIVE ACTIVITY OF PERSONNEL ORGANS AND ESTABLISHMENTS OF IMPLEMENTATION OF PUNISHMENTS OF UKRAINE

Likhovitskyi Yaroslav

PhD., Uzhhorod National University, Uzhhorod, Ukraina

ПРО ДЕЯКІ ШЛЯХИ УДОСКОНАЛЕННЯ КРИМІНАЛЬНО-ВИКОНАВЧОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ПЕРСОНАЛУ ОРГАНІВ ТА УСТАНОВ ВИКОНАННЯ ПОКАРАНЬ УКРАЇНИ

Ліховіцький Ярослав

кандидат юридичних наук, Ужгородський національний університет, Ужгород, Україна

Streszczenie. W artykule przeprowadzono analizę współczesnego stanu działalności karno-wykonawczej na Ukrainie, określono główne problematyczne zagadnienia, które wymagają natychmiastowego rozwiązania, a także opracowano naukowo uzasadnione kierunki związane z meritem tematyki badawczej.

Słowa kluczowe: działalność karno-wykonawcza, personel, organy, instytucje, realizacji kary, oskarżony, zapobieganie przestępstw; pozbawienie wolności na wyznaczony okres, wykonanie kary, odbywanie kary.

Abstract. The article analyzes the current state of criminal-executive activity in Ukraine, establishes the main problem issues, requires an immediate solution, as well as develops scientifically substantiated ways on the essence of the research topics.

Keywords: criminal-executive activity; personnel of penitentiary bodies and institutions; condemned; crime prevention; imprisonment for a certain period; execution of punishment; serving punishment.

Анотація. В статті здійснено аналіз сучасного стану кримінально-виконавчої діяльності в Україні, встановлені основні проблемні питання, потребують негайного розв'язання, а також розроблені науково обґрунтовані шляхи по суті тематики дослідження.

Ключові слова: кримінально-виконавча діяльність; персонал органів та установ виконання покарань; засуджений; запобігання злочинам; позбавлення волі на певний строк; виконання покарань; відбування покарань.

Постановка проблеми. Як свідчить практика, однією з детермінант вчинення повторних злочинів засудженими, які відбувають покарання, є низька ефективність кримінально-виконавчої та запобіжної діяльності персоналу органів та установ виконання покарань. Зокрема, у 1991-2017 рр. тільки особами, які тримались в установах виконання покарань (УВП), було вчинено більше 10 тис. злочинів (до 400 таких діянь щорічно) [1].

Як встановлено в ході чисельних наукових досліджень [2] та службових перевірок, у структурі причин і умов, які сприяли засудженим у вчиненні злочинів, найбільшу питому вагу займає режим (встановлений порядок виконання та відбування покарань), порушення якого й детермінували індивідуальну злочинну поведінку суб'єктів вчинення злочинів в УВП,

Виходячи з цього, одним із пріоритетних напрямів удосконалення сфери виконання покарань України у сучасних умовах визначено діяльність, що пов'язана з реформуванням процесу виконання та відбування покарання у виді позбавлення та обмеження волі тобто, власне, змісту кримінально-виконавчої діяльності.

Отже, варто визнати, що в наявності прикладна проблема, яка потребує вирішення, в тому числі на доктринальному рівні. Саме її зміст і склав сутність предмета даної наукової статті та визначив головне її завдання – розробити науково обґрунтовані заходи щодо якісної видозміни чинного кримінально-виконавчого законодавства України у частині, що стосується

змісту діяльності персоналу органів та установ виконання покарань у сфері виконання покарань.

Стан дослідження. Вивчення наукової літератури, показало, що зазначена проблематика є предметом постійних теоретичних розробок таких науковців, як: В. А. Бадира, І. Г. Богатирьов, А. П. Гель, Т. А. Денисова, О. Г. Колоб, В. Я. Конопельський, І. М. Копотун, В. А. Меркулова, О. П. Рябчинська, А. Х. Степанюк, В. М. Трубніков, І. С. Яковець та ін. Поряд з цим, враховуючи низку змін, що внесені у чинне законодавство України з питань кримінально-виконавчої діяльності в останній час (2014-2017 рр.), виникла об'єктивна потреба в їх аналізі та оцінці з точки зору завдань, що стосуються ефективності виконання та відбування покарань в Україні. Саме зазначені обставини і обумовили вибір теми цієї статті та її головних змістовних елементів.

Виклад основних положень. На сьогодні існуюча в Україні кримінально-виконавча система не в повній мірі відповідає сучасному рівню соціально-економічного розвитку суспільства й принципам гуманізму та поваги до прав і свобод людини в процесі виконання покарань [3, с. 8], що й виступає однією з обставин, яка обумовлює, у тому числі, теперішнє відношення, у ході реформування сфери виконання покарань до персоналу ДКВС України. Як з цього, приводу зробив висновок М. В. Костицький, психологічна інерція, рудименти радянського тоталітаризму, економічні негаразди, бажання на рівні соціальної психології скорих і ефективних результатів, як від дій правоохоронних органів, судів, так і від пенітенціарної системи, нині і тут зумовлюють «репресивну» установку в українських громадян [4, с. 18]. Сучасні тенденції реформування правоохоронних органів, включаючи органи та установи виконання покарань, свідчать про безсумнівний пріоритет людського чинника і показують, що поряд з удосконаленням структури, психічної модернізації, все більша увага має концентруватися на підвищенні якісного рівня кадрів, розвитку нових форм роботи й управління цим процесом, удосконалення системи стимулювання та оцінювання діяльності персоналу як одного з вирішальних чинників спонукання їх до ініціативи, самовдосконалення та професійного зростання [5, с. 35]. Зазначений висновок є досить актуальним для змісту сучасної кримінально-виконавчої політики, враховуючи ті прогалини, помилки та необґрунтовані кроки, які здійсненні в останній час в Україні. Якщо узагальнити існуючі в науці та на практиці підходи щодо змісту зазначеного виду політики у сфері боротьби із злочинністю, то можна виділити її наступні пріоритетні завдання:

1. У невідкладні строки слід розробити та затвердити нову Концепцію державної політики у сфері виконання покарань. Натомість відмінити досі діючу Концепцію державної політики у сфері реформування Державної кримінально-виконавчої служби України, яка була затверджена Указом Президента України від 8 листопада 2012 р. №631/2012 [6] та яка на даний час змістовно застаріла.

У першу чергу, це пов'язано з курсом України на зближення та інтеграцію нашого законодавства до правових норм і вимог Європейського Союзу у контексті зобов'язань. Як з цього приводу влучно зауважила Н.С. Калашник, на прикладі реформування ДКВС України можна проаналізувати ті виклики та перспективи, які стоять за модернізацією органів державної влади в контексті правової реформи [7, с. 40]. При цьому, на її переконання (і це не викликає заперечень), слід констатувати, що проблеми модернізації органів державної влади, тим більше правоохоронних і правозастосовних в українському суспільстві під впливом внутрішніх перетворень і глобалізації загострюються, тому їх вирішення вимагає осмислення й усвідомлення реформаторами основних рис, характерних для змін у цих напівзакритих системах [7, с. 40-42]. До таких характерних рис реформування кримінально-виконавчої служби України Н.С. Калашник віднесла наступні:

- 1) поступальність (не циклічність) розвитку, тобто одним із найважливіших викликів є те, що неможливо здійснювати реформи з певною стабільною динамікою. Отже, запланувати наступний крок можливо тільки після завершення попереднього [7, с. 40];

- 2) переважання інновацій над традицією. При цьому, необхідно враховувати, що спротив напівзакритої системи, до якої, безперечно, належить кримінально-виконавча служба, є значно вищим ніж в інших системах, а тому на впровадження інновацій піде більше часу та зусиль. Звідси, немало значущим є чинник роз'яснювальної роботи у суспільстві та серед персоналу органів та установ виконання покарань [7, с. 40];

- 3) елементи бюрократизму. Вони присутні і це факт. Можна спробувати їх мінімізувати в процесі реформи, але викоринити їх у державному секторі майже неможливо. Одним з

шляхів вирішення цієї проблеми може стати розвиток інформаційно-комунікативних технологій, електронної пошти, Інтернет-комунікацій, внутрішньої мережі, тощо [7, с. 41];

4) автономія відповідальності. У даному випадку мова йде про те, що необхідно персоніфікувати відповідальність на всіх рівнях управління – від виконавця нижнього рівня до керівника вищого рівня. Тільки після цього можлива автономія відповідальності посадовців. Жорстка структура та ієрархія, яка властива правоохоронним та правозастосовним органам за змістом їх діяльності, майже знищує ініціативу та лідерство з перших кроків у такій системі [7, с. 41];

5) цілераціональність. Зрозуміло, що у процесі реформування при стиканні з певними об'єктивними та суб'єктивними перепонами плани і завдання певного етапу реформування можуть змінюватися. Але при зміні вектору чи коригуванні напряму реформування важливим є цілераціональність, тобто ціль, яка ставиться має бути такою, яка не тільки відповідає духу реформування, але є обґрунтованою ресурсно та можлива в єдності обставин, саме місця [7, с. 41];

6) ціледосягнення. Реформування включає в себе процеси досягнення цілей і відповідної мобілізації ресурсів – від матеріальних до ідеальних, включаючи владні, символічні та інтелектуальні – саме ці процеси і визначають специфіку системи [7, с. 41]. Саме зазначених аспектів бракує, як встановлено в ході даного дослідження, при проведенні реформ у сфері виконання покарань України у сучасних умовах (останньому періоді їх періодизації, який розпочався з травня 2016 р., тобто з повним підпорядкуванням ДКВС України Міністерству юстиції).

2. Немаловажним пріоритетним завданням, що потребує вирішення, в результаті реформування кримінально-виконавчої діяльності персоналу ДКВС України, є пошук та вирішення проблем, пов'язаних з фінансуванням, у цілому, функціонування сфери виконання покарань з урахуванням постійного щорічного дефіциту (лат. deficit – те, чого бракує – чого немає в достатній кількості [8, с. 191]) коштів, які виділяються для зазначених цілей з Державного бюджету України. Як у зв'язку з цим дотепно зауважив М.Б. Панасюк, в Україні чомусь завжди починають з етичних міркувань і закінчують констатацією факту відсутності достатніх фондів на реалізацію великої ідеї, а виконавці не несуть відповідальності саме з цієї причини [9, с. 144]. На Заході підхід абсолютно протилежний – під наявні кошти, які держава ладна витратити на проблему, підбирають таку етичну концепцію, яку за ці кошти технічно можливо реалізувати в повному обсязі, в межах певного часу і компетентні виконавці несуть персональну відповідальність перед суспільством [9, с. 144].

3. Будь-яка реформа, як, власне, формування змісту конкретно взятої політики у тій чи іншій сфері суспільних відносин, не можуть об'єктивно обійтись без їх наукового супроводу, у тому числі на оплатній основі такої діяльності. Така позиція логічно витікає із змісту поняття «наукова діяльність», під якою розуміють творчу діяльність, спрямовану на отримання нових знань про природу, людину, суспільство, інформацію і на використання наукових знань і нових способів їх застосування в інтересах науково-технічного прогресу, економічного благополуччя, гуманітарного співробітництва, культурного і морального розвитку, забезпечення здоров'я людей, безпеки їх життєдіяльності та збереження оточуючого середовища [10, с. 206], що має пряме відношення до сфери виконання покарань та є особливо актуальною у сучасних умовах реформування ДКВС України.

У цьому контексті звертає на себе увагу наступний факт: досі при Міністерстві юстиції України не створено Наукової ради, яка функціонувала при ДДУПВП та ДПТС України, згідно затверджених Положень про ці органи виконання покарань.

4. Без сумніву, у системі заходів пріоритетного характеру, особливе місце та роль відіграють ті, що спрямовані на удосконалення правового механізму виконання та відбування покарань, у тому числі й шляхом уніфікації термінології з нормами міжнародного права. Актуальність даної проблематики обумовлена у сьогоденні необхідністю та зобов'язаннями України щодо приведення її законодавства до європейських стандартів. Зокрема, ще у 2004 р. Законом України «Про Загальнодержавну програму адаптації законодавства України до законодавства Європейського Союзу», був визначений механізм досягнення нашою державою відповідності 3-му Копенгагському та Мадридському критеріям набуття членства в ЄС.

5. Не менш важливим та, одночасно, складним теоретико-прикладним пріоритетним завданням сучасної кримінально-виконавчої політики є модернізація існуючих та будівництво

нових слідчих ізоляторів (СІЗО) та УВП, та приведення їх по формі і змісту до кращих зарубіжних аналогів.

Як встановлено в ході спеціальних досліджень, більшість СІЗО побудоване ще 100 років тому, у зв'язку з цим будівлі деяких із них перебувають в аварійному стані, що створює небезпеку для життя і здоров'я не тільки ув'язнених під варту та засуджених, але й персоналу цих установ попереднього ув'язнення [11, с. 107]. Більш того, є СІЗО, вік яких є значно більшим. Так, у 2017 р. Львівському СІЗО виповнився 401 рік; Чернігівському – 196 років; Херсонському – 228 років; Харківському – 212 років; Чернігівському – 196 років; ін.

6. Звичайно, що без зміни порядку добору на роботу (службу) в ДКВС України її персоналу, а також підвищення його кваліфікації та соціального захисту, будь-яка, навіть науково-обґрунтована та фінансово і матеріально-технічно забезпечена система, не матиме перспектив і суттєво не вплине на ефективність процесу виконання та відбування покарань в Україні. Як з цього приводу слушно зауважила Н.І. Севастьянова, необхідна зміна парадигми «кари» (лат. *paradigma* – зразок, приклад, приклади взяті для доказування, порівняння [8, с.422]) на пенітенціарну парадигму – каяття, примирення та виправлення [12, с.8].

7. Як свідчить практика, закріпивши у ст. 6 КВК України громадський вплив, як один із основних засобів виправлення та ресоціалізації засуджених, а в ст. 25 цього ж Кодексу – громадський контроль за дотриманням прав засуджених під час виконання кримінальних покарань, наша держава досі не створила належних правових механізмів з цих питань.

Мова, у першу чергу, йде про такі аспекти кримінально-виконавчої діяльності персоналу ДКВС України, як: а) звіт про цю діяльність; б) взаємодію між керівниками правоохоронних органів, органів державної виконавчої влади та місцевого самоврядування; в) спільні проекти з громадськістю; г) залучення громадськості до розгляду скарг на дії чи бездіяльність персоналу органів та установ виконання покарань; ін.

8. І, врешті, жодне із зазначених вище пріоритетних та інших завдань кримінально-виконавчої політики України не можна реалізувати, в оптимальному режимі та з найвищим рівнем ефективності, без вирішення проблем взаємодії ДКВС України з іншими правоохоронними органами та органами державної влади і місцевого самоврядування. Зокрема, з досвіду роботи центрів соціальної адаптації, які, в тому числі, здійснюють пробаційну діяльність, видно, що ефективна робота неможлива без залучення фахівців із соціальної сфери [13, с.411]. На думку І.В. Кожух (і це не викликає заперечень), для успішної реалізації цих завдань важливим є забезпечення відповідними кваліфікованими кадрами служби пробації, які б мали відповідні знання не тільки у галузі правознавства та юриспруденції, а й психології, соціальної роботи та педагогіки [13, с. 411].

Висновок: Такими, в цілому, мають бути пріоритетні завдання сучасної кримінально-виконавчої діяльності персоналу органів та установ виконання покарань України. Без сумніву, їх перелік є умовним та не бездоганим з огляду наукового обґрунтування, але очевидним є наступний факт: жодна, навіть найбільш логічна ідея, не може досягти запланованої мети, якщо при її виконанні не враховуються обставини, у яких вона формувалась та потенційні можливості суб'єктів її реалізації на законодавчому та правозастосовному рівнях.

Список літератури:

1. Статистичні дані Міністерства юстиції України: архів / [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://old.minjust.gov.ua/section/569>
2. Колб О.Г. Установа виконання покарань як суб'єкт запобігання злочинам: автореф. дис... докт. юрид. наук / 12.00.08 – К.: НАВСУ, 2007. – 32 с.
3. Бандурка О.М., Попова С.М. Організаційно-правове забезпечення діяльності пенітенціарних установ у виконанні програм зміцнення обороноздатності держави // Сучасна наука – пенітенціарній практиці: матеріали II міжнар. наук.-практ. конф. (Київ, 4 груд. 2014 р.) ; за ред. В. П. Тихого, Є. Ю. Бараша. – К. : Ін-т крим.-викон. служби; Київський регіональний центр НАПрН України, 2014. – С. 8-10.
4. Костицький М. В. Філософські й психологічні питання пенітенціарної практики / М. В. Костицький // Сучасна наука – пенітенціарній практиці : матеріали II міжнар. наук.-практ. конф. (Київ, 4 груд. 2014 р.) ; за ред. В. П. Тихого, Є. Ю. Бараша. – К. : Ін-т крим.-викон. служби ; Київський регіональний центр НАПрН України, 2014. – С. 16–18.

5. Денисова Т.А. Сучасній Україні – сучасну підготовку кваліфікованих кадрів // Сучасна наука – пенітенціарній практиці: матеріали II міжнар. наук.-практ. конф. (Київ, 4 груд. 2014 р.) ; за ред. В. П. Тихого, Є. Ю. Бараша. – К. : Ін-т крим.-викон. служби; Київський регіональний центр НАПрН України, 2014. – С. 35-38.
6. Про Концепцію державної політики у сфері реформування Державної кримінально-виконавчої служби України: Указ Президента України від 8 листоп. 2012 р. № 631/2012 // Офіційний вісник України. –2012. – № 87. – Ст. 3531.
7. Калашник Н.С. Модернізація органів державної влади в процесі правової реформи: виклики та перспективи // Актуальні проблеми прав людини, яка перебуває в конфлікті із законом, крізь призму правових реформ: матеріали Міжнар. наук.-практ. конф. (м. Київ, 2 грудня 2016 року). – К.: Мінюст України, 2016. – С. 40-41.
8. Брызгалов В. Н. Режим в местах лишения свободы / В. Н. Брызгалов, Н. Е. Макогон. – К. : ГУИТУ МВД СССР, 1976. – 114 с.
9. Панасюк М.Б. Проблеми реабілітації ув'язнених: західний досвід // Проблеми пенітенціарної теорії і практики. – 2001. – № 6. – С. 144-157.
10. Сучасна правова енциклопедія / О.В. Зайчук, О.Д. Крупчан, В.С. Ковальський [та ін.]; за заг. ред. О.В. Зайчука. – 3-тє вид., перероб. і допов. – К.: Юрінком Інтер, 2015. – 2015. – 408 с.
11. Правові основи діяльності персоналу Державної кримінально-виконавчої служби України: наук.-метод. посіб. / уряд. І. Яковець. – К. : Паливода А.В., 2011. – 232 с.
12. Севастьянова Н.І. Реформа кримінально-виконавчої системи як важливий елемент кримінально-виконавчої політики України // Кримінально-виконавча політика України та Європейського союзу: розвиток та інтеграція: зб. матеріалів міжнар. наук.-практ. конф. (м. Київ, 27 листоп. 2015 р.) – К.: Інститут кримінально-виконавчої служби, 2015. – С. 8-11.
13. Кожух І.В. Роль соціальних служб у впровадженні пробації в Україні // Кримінально-виконавча політика України та Європейського Союзу: розвиток та інтеграція: зб. матеріалів міжнар. наук.-практ. конф. (м. Київ, 27 листоп. 2015 р.) – К.: Ін-т крим.-викон. служби, 2015. – С. 409-412.

ABOUT SOME WAYS OF IMPROVEMENT OF CRIMINALLY-EXECUTIVE ACTIVITY OF PERSONNEL ORGANS AND ESTABLISHMENTS OF IMPLEMENTATION OF PUNISHMENTS OF UKRAINE

Likhovitskyi Yaroslav

Formulation of the problem. Practice shows that one of the determinants of repeat offenses by convicts serving sentences is the low effectiveness of criminal-enforcement and preventive action of the staff of penitentiary institutions and institutions. In particular, in 1991-2017 only more than 10 thousand crimes were committed (up to 400 such acts annually) only by persons held in penitentiary institutions (PIs).

As established in the course of numerical research [2] and official inspections, in the structure of the causes and conditions that contributed to the convicted in the commission of crimes, the most important part is the regime (the established procedure for execution and serving of sentences), the violation of which determined the individual criminal behavior of the sub " acts of committing crimes in PIs,

Therefore, one of the priority areas for improving the sphere of the execution of sentences in Ukraine in the current conditions was determined by the activity related to the reformation of the process of execution and serving of punishment in the form of deprivation and restriction of will, that is, in essence, the content of criminal-executive activity.

So, it's worth admitting that there is an applied problem that needs to be addressed, including at the doctrinal level. It is its content and the essence of the subject of this scientific article and defined its main task - to develop scientifically grounded measures on qualitative modification of the current criminal-executive legislation of Ukraine in the part concerning the content of the activities of the personnel of the penitentiary organs and institutions.

State of research. The study of scientific literature, showed that the mentioned problem is the subject of constant theoretical developments of such scholars as: V.A. Badira, I.G. Bogatyrev, A.P. Gel, T.A. Denisova, O.G. Kolob, V.Ya. Konopelsky, I.M. Kopotun, V.A. Merkulova,

O.P. Ryabchinskaya, A.H. Stepanyuk, V.M. Trubnikov, I.S. Yakovets and others. Along with this, taking into account a number of changes made to the current legislation of Ukraine on criminal-executive activities recently (2014-2017), there was an objective need for their analysis and evaluation in terms of tasks related to the effectiveness of implementation and serving sentences in Ukraine. It is these circumstances that determined the choice of the subject of this article and its main content elements.

Statement of the main provisions. Currently, the criminal-executive system existing in Ukraine does not fully correspond to the current level of socio-economic development of society and the principles of humanism and respect for human rights and freedoms in the execution of sentences [3, p. 8], which stands in one of the circumstances, which, among other things, is the current attitude in the course of reforming the scope of the execution of sentences to the staff of the Internal Affairs Committee of Ukraine. As to this, M. Kostytskyi concluded that psychological inertia, rudiments of the Soviet totalitarianism, economic hardships, and desires at the level of social psychology of swift and effective results, both from the actions of law enforcement bodies, courts, and from the penitentiary system, now and here predetermine the "repression" of Ukrainian citizens [4, p. 18]. Modern trends in the reform of law enforcement agencies, including penitentiary institutions and institutions, indicate the undeniable priority of the human factor and show that, along with the improvement of the structure and psychological modernization, more and more attention must be focused on improving the quality of staff, the development of new forms of work and management of this process. , improvement of the system of stimulation and evaluation of personnel activity as one of the decisive factors for their inducement, self-improvement and professional growth [5, p. 35]. This conclusion is very relevant for the content of modern criminal-executive policy, taking into account those gaps, mistakes and unreasonable steps that have recently been implemented in Ukraine. If we summarize the existing approaches in science and practice to the content of this type of crime policy, then the following priority tasks can be distinguished:

1. In the urgent terms, a new Concept of state policy in the field of execution of sentences should be developed and approved. Instead, to abolish the still existing Concept of state policy in the area of reforming the State Criminal-Executive Service of Ukraine, which was approved by the Decree of the President of Ukraine of November 8, 2012 # 631/2012 [6], which is currently outdated.

First of all, this is due to Ukraine's course on convergence and the integration of our legislation into the legal norms and requirements of the European Union in the context of commitments. How about N.S. Kalashnik, on the example of reforming the DKVS of Ukraine, one can analyze the challenges and perspectives of modernizing the bodies of state power in the context of legal reform [7, p. 40]. At the same time, in her opinion (and this is not objectionable) it should be noted that the problems of modernization of state authorities, the more law-enforcement and law-enforcement in the Ukrainian society under the influence of internal transformations and globalization are exacerbated, therefore their solution requires understanding and awareness of the reformers of the main features , characteristic of changes in these semi-closed systems [7, p. 40-42]. To such characteristic features of the reform of the criminal-executive service of Ukraine N.S. Kalashnik claimed the following:

1) progressive (not cyclic) development, that is one of the most important challenges is that it is impossible to implement reforms with a certain stable dynamics. So, planning the next step is possible only after the completion of the previous [7, p. 40];

2) the predominance of innovation over tradition. At the same time, it must be taken into account that the resistance of the semi-closed system, which, without a doubt, belongs to the criminal-executive service, is much higher than in other systems, and therefore more time and effort will be spent on the introduction of innovations. Hence, the factor of explanatory work in society and among staff of penitentiary organs and institutions is significant [7, p. 40];

3) elements of bureaucracy. They are present and this fact. One can try to minimize them during the reform process, but it is almost impossible to eradicate them in the public sector. One of the ways to solve this problem may be the development of information and communication technologies, e-mail, Internet communications, internal network, etc. [7, p. 41];

4) autonomy of responsibility. In this case it is a question of the need to personify responsibility at all levels of government - from the executive to the top level manager. Only then can the autonomy of the officials be possible. The rigid structure and hierarchy inherent in law

enforcement and law-enforcement bodies in the content of their activities, almost eliminates the initiative and leadership from the first steps in such a system [7, p. 41];

5) celerativeness. It is clear that in the process of reforming when faced with certain objective and subjective obstacles, the plans and tasks of a certain stage of reforming may change. However, when changing the vector or correcting the direction of reform, celerationalism is important, that is, the goal to be set must be such that not only corresponds to the spirit of reform, but it is well-grounded resource and possible in the unity of circumstances, precisely the place [7, p. 41];

6) goal achievement. Reformation involves processes for achieving goals and appropriate mobilization of resources - from material to ideal, including power, symbolic and intellectual - these processes and determine the specifics of the system [7, p. 41]. It is these aspects that are lacking, as established in the course of this study, when carrying out reforms in the area of the execution of sentences in modern conditions (the last period of their periodization, which began in May 2016, that is, with full subordination of the Internal Affairs of Ukraine to the Ministry of Justice).

2. An important priority task that needs to be solved as a result of the reform of the criminal activity of the personnel of the SCFU of Ukraine is to find and resolve the problems associated with financing, in general, the functioning of the sphere of punishment taking into account the constant annual deficit (Latin deficit - what is lacking - what is not enough in the amount [8, p. 191]) of funds allocated for these purposes from the State Budget of Ukraine. As in this regard, witty remarked MB Panasyuk in Ukraine for some reason always begin with ethical considerations and end with the statement that there is no sufficient funds for the implementation of a great idea, and the executors are not responsible for this reason [9, p. 144]. In the West, the approach is exactly the opposite: under the available funds, which the state is able to spend on the problem, they choose an ethical concept that is technically feasible to implement fully, within a certain time, and competent performers are personally responsible to society [9, p. 144].

3. Any reform, as, in fact, the formation of the content of a specific policy in one or another sphere of social relations, can not objectively deal with without their scientific support, including on a paid basis of such activity. Such a position logically follows from the meaning of the term "scientific activity", which is understood as creative activity aimed at obtaining new knowledge about nature, man, society, information and the use of scientific knowledge and new ways of their application in the interests of scientific and technological progress, economic well-being, humanitarian cooperation, cultural and moral development, provision of health of people, safety of their life and preservation of the environment [10, p. 206], which is directly related to the sphere of execution of punishment and is especially relevant in the current conditions of the reformation of the Internal Affairs Department of Ukraine.

In this context, the following fact draws attention to the following fact: at the moment, the Ministry of Justice of Ukraine has not established a Scientific Council, which functioned under the State Department of the Interior of Ukraine and the DPTU of Ukraine, in accordance with the approved Provisions on these penal institutions.

4. There is no doubt that in the system of measures of a priority nature, a special place and role is played by those aimed at improving the legal mechanism for the execution and serving of sentences, including through the unification of terminology with the norms of international law. The urgency of this issue is due to the current necessity and obligations of Ukraine to bring its legislation to European standards. In particular, in 2004, by the Law of Ukraine "On the National Program of Adaptation of the Ukrainian Legislation to the Law of the European Union", a mechanism was found for our country to meet the 3rd Copenhagen and Madrid criteria for membership in the EU.

5. Equally important and, at the same time, complex theoretical and applied priority of modern criminal-executive policy is the modernization of existing and the construction of new investigative detention facilities (SIZOs) and PIs, and bringing them in form and content to the best foreign analogues.

As established in the course of special investigations, most SIZOs were built 100 years ago, in this connection some of them are in an emergency, which poses a danger to the life and health of not only detainees and convicts, but and the staff of these institutions of pre-trial detention [11, p. 107]. Moreover, there are pre-trial detention centers whose age is significantly higher. So, in 2017 the Lviv SIZO was 401 years old; Chernihiv - 196 years old; Kherson - 228 years old; Kharkiv - 212 years old; Chernihiv - 196 years old; other

6. Of course, without changing the procedure for choosing a job (service) in the SCSU of Ukraine for its staff, as well as improving its qualifications and social protection, any, even scientifically substantiated and financially and logistically secured system, will have no prospects and will not significantly affect the effectiveness of the process of executing and serving sentences in Ukraine. How about N.I. Sevastyanov needs a change in the paradigm of "punishment" (Latin paradigma - a sample, example, examples taken for proof, comparison [8, p.422]) to the penitentiary paradigm - repentance, reconciliation and correction [12, p.8].

7. As practice shows, as enshrined in Art. 6 CEC of Ukraine is a public influence, as one of the main means of correction and resocialization of convicts, and in Art. 25 of the same Code - public control over the observance of the rights of convicts during the execution of criminal penalties, our state has not yet created the appropriate legal mechanisms on these issues.

The language, first of all, is the following aspects of the criminal-executive activities of the staff of the SCSU of Ukraine, as: a) a report on this activity; b) interaction between the leaders of law-enforcement bodies, state executive bodies and local self-government; c) joint projects with the public; d) involvement of the public in the consideration of complaints about actions or inactivity of the personnel of penitentiary organs and institutions; other

8. And finally, none of the above-mentioned priority and other tasks of the criminal-executive policy of Ukraine can not be realized, in the optimal mode and with the highest level of efficiency, without solving the problems of interaction of the DKVS of Ukraine with other law-enforcement bodies and state authorities and local self-government. In particular, from the experience of the centers of social adaptation, which, inter alia, carry out probation activities, it is clear that effective work is impossible without the involvement of specialists in the social sphere [13, p.411]. According to IV Coverage (and this is not objectionable), for the successful implementation of these tasks, it is important to provide appropriate qualified personnel of the probation service with appropriate knowledge not only in the field of law and jurisprudence, but also in psychology, social work and pedagogy [13, p. 411].

Conclusion: Such, in general, should be the priority tasks of modern criminal-executive activity of the personnel of the organs and penal institutions of Ukraine. Undoubtedly, their list is conditional and not flawless in terms of scientific substantiation, but the following fact is obvious: no one, even the most logical idea, can achieve the intended goal, if its implementation does not take into account the circumstances in which it formed the potential opportunities for the sub Its implementation at the legislative and enforcement levels.

References:

1. Statystychni dani Ministerstva yustyttsiyi Ukrayiny: arkhiv / [Elektronnyy resurs]. – Rezhym dostupu: <http://old.minjust.gov.ua/section/569>
2. Kolb O.H. Ustanova vykonannya pokaran' yak sub"yekt zapobihannya zlochynam: avtoref. dys... dokt. yuryd. nauk / 12.00.08 – K.: NAVSU, 2007. – 32 s.
3. Bandurka O.M., Popova S.M. Orhanizatsiyno-pravove zabezpechennya diyal'nosti penitentsiarnykh ustanov u vykonanni prohram zmitsnennya oboronozdatnosti derzhavy // Suchasna nauka – penitentsiarniy praktytsi: materialy II mizhnar. nauk.-prakt. konf. (Kyyiv, 4 hrud. 2014 r.) ; za red. V. P. Tykhoho, YE. YU. Barasha. – K. : In-t krym.-vykon. sluzhby; Kyyivs'kyy rehional'nyy tsentr NAPrN Ukrayiny, 2014. – S. 8-10.
4. Kostytskiy M. V. Filozofski y psikhologichni pytannya penitentsiarnoyi praktyky / M. V. Kostyts'kyy // Suchasna nauka – penitentsiarniy praktytsi : materialy II mizhnar. nauk.-prakt. konf. (Kyyiv, 4 hrud. 2014 r.) ; za red. V. P. Tykhoho, YE. YU. Barasha. – K. : In-t krym.-vykon. sluzhby ; Kyyivskyy rehionalnyy tsentr NAPrN Ukrayiny, 2014. – S. 16–18.
5. Denysova T.A. Suchasniy Ukrayini – suchasnu pidhotovku kvalifikovanykh kadriv // Suchasna nauka – penitentsiarniy praktytsi: materialy II mizhnar. nauk.-prakt. konf. (Kyyiv, 4 hrud. 2014 r.) ; za red. V. P. Tykhoho, YE. YU. Barasha. – K. : In-t krym.-vykon. sluzhby; Kyyivs'kyy rehional'nyy tsentr NAPrN Ukrayiny, 2014. – S. 35-38.
6. Pro Kontseptsiyu derzhavnoyi polityky u sferi reformuvannya Derzhavnoyi kryminal'no-vykonavchoyi sluzhby Ukrayiny: Ukaz Prezydenta Ukrayiny vid 8 lystop. 2012 r. № 631/2012 // Ofitsiynyy visnyk Ukrayiny. –2012. – № 87. – St. 3531.
7. Kalashnyk N.S. Modernizatsiya orhaniv derzhavnoyi vlady v protsesi pravovoyi reformy: vyklyky ta perspektyvy // Aktual'ni problemy prav lyudyny, yaka perebuvaeye v konflikti iz zakonom,

kriz' pryzmu pravovykh reform: materialy Mizhnar. nauk.-prakt. konf. (m. Kyiv, 2 hrudnya 2016 roku). – K.: Minyust Ukrainy, 2016. – S. 40-41.

8. Bryz-halov V. N. Rezhym v mestakh lyshenyia svobody / V. N. Bryz-halov, N. E. Makohon. – K. : HUVTU MVD SSSR, 1976. – 114 s.

9. Panasyuk M.B. Problemy rehabilitatsiyi uv"yaznennykh: zakhidnyy dosvid // Problemy penitentsiarnoyi teorii i praktyky. – 2001. – № 6. – S. 144-157.

10. Suchasna pravova entsyklopediya / O.V. Zaychuk, O.D. Krupchan, V.S. Koval's'kyy [ta in.]; za zah. red. O.V. Zaychuka. – 3-tye vyd., pererob. i dopov. – K.: Yurinkom Inter, 2015. – 2015. – 408 s.

11. Pravovi osnovy diyal'nosti personalu Derzhavnoyi kryminal'no-vykonavchoyi sluzhby Ukrainy: nauk.-metod. posib. / uporyad. I. Yakovets'. – K. : Palyvoda A.V., 2011. – 232 s.

12. Sevastyanova N.I. Reforma kryminal'no-vykonavchoyi systemy yak vazhlyvyy element kryminalno-vykonavchoyi polityky Ukrainy // Kryminal'no-vykonavcha polityka Ukrainy ta Yevropeys'koho soyuzu: rozvytok ta intehratsiya: zb. materialiv mizhnar. nauk.-prakt. konf. (m. Kyiv, 27 lystop. 2015 r.) – K.: Instytut kryminal'no-vykonavchoyi sluzhby, 2015. – S. 8-11.

13. Kozhukh I.V. Rol' sotsial'nykh sluzhb u vprovadzhenni probatsiyi v Ukraini // Kryminalno-vykonavcha polityka Ukrainy ta Yevropeys'koho Soyuzu: rozvytok ta intehratsiya: zb. materialiv mizhnar. nauk.-prakt. konf. (m. Kyiv, 27 lystop. 2015 r.). – K.: In-t krym.-vykon. sluzhby, 2015. – S. 409-412.